

LÉOPOLD HOFFMANN

Párbeszéd

*Az embernek
Beszélgetőtárs kell
Cervantesnek
Don Quijote kellett
Don Quijotének
Sancho Panza
Istenről és a világról
Vagy a semmiről*

*Goethének
Faust kellett
Mefisztó
kellett
hogy beszélhessen velük
a maga világaról
és környezetéről*

*Freudnak
neurotikusok kellettek
hogy felszabadítsa önmagát
a neurotikusoknak
Freud kellett
gyóntatóatyának*

*A profilneurózisban
szenvedő
feltörekvő
buzgó
iffjú
irodalmár
mesterséges ellenségképeket
teremt magának
hogy belső párbeszédekben
végezzen velük*

*Teodornak
azért kellene az emberek
hogy kikészítse őket
Anzelmnek
pedig azért
hogy ők
készítsék ki őt*

*A komputereket
arra idomítják
hogy életet leheljenek
az ember
és emberséma közötti
párbeszédbe.*

Vonatok

*Kezdetben
a beszállás volt a fő
most már
a kiszállás
Van
aki
szilárdan betonozott
és számozott
peronokon
siet
fel-alá
van aki rossz vonatra száll
van aki kiszállna
van aki lekési
a vonatot
van aki óvakodik tőle
van aki kollégái
kisiklott
vonatára vár*

Gyümölcsfák

Kis kertemben
 minden egyes
 unokám
 születésekor
 ültettem egy gyümölcsfát
 Nem díszcserjét
 Faluról származom
 és nem bízom
 az élősdí pózban
 pöffeszkedő és pompázó
 díszcserjékben
 Gyümölcsfáim
 a mindenséggel eljegyezve
 hálásak nekem
 levelük és gyökerük
 élvezi az égi harmatot és esőt
 a nappal fényét
 az éjszakák szelét
 Dacolnak
 faggyal és hideggel
 És együtt harcolunk
 lisztharmat hernyó meg mindenféle
 féreg ellen
 Dús nektárjukat
 méhek és tarka pillék szürcsölik
 A lombjukban megbúvó madárfészkeket
 macska és szarka rabolja
 Én tehetetlenül védtelenül döbbenettel
 tapasztalom meg újra
 a lét egyik alaptörvényét:
 Vagy pusztítasz vagy elpusztítanak
 Ám az alma körte szilva mégis mindig
 megterem
 Utódaim ha felnövekszenek
 a végső búcsú után
 majd látni fogják
 hogy érik a gyümölcs

Fejtörés

*A folyók már halottak
Az erdők haldokolnak
A földeket beton borítja
Tüdőnk szmogtól zihál
Az atom nemzedékeket zilál szét
A hulladékhegyek az égbe nőnek
Az öregek egyre öregednek
A gyógyszertárak egyre gazdagodnak
A betegbiztosítók csődbe jutnak
A politikusok a fejüket törik*

*Pedig egy költő
minden bajt
rég
megoldott*

*csakhogy
őt nem kérdezte
senki sem*

NIC KLECKER (1928, Brandenburg) költő, író, irodalomtörténész. Franciaül ír. Franciatanárként dolgozik, az Amnesty International luxemburgi szekciójának alapítója és elnöke. Publicistaként a *Letzburger Land* és a *Tageblatt* munkatársa. Hazája egyik első modern költője, Paul Palgen műveit rendezi sajtó alá, Edmond Dune és Marcel Noppeney költészetével foglalkozik. *Les Crevasses du chemin* (Az út hasadécai, 1983), *Dans le Désert du temps* (Az idő sivatagában, 1987) és a *Les Dormeurs* (Alvók, 1991) című verseskötetei után, 1997-ben jelent meg *Les Créneaux du souvenir* (Az idő oromzata, Les Cahiers Luxembourgeois) című emlékfűzér-kötete, melyben gyerekkora falusi környezetét idézi meg rövid prózai szövegekben. Az itt közölt írások e kötetből valók.

LÉOPOLD HOFFMANN (1915, Clervaux) költő, író, kritikus. Németül ír. Tanulmányait Luxemburgban, Párizsban, Bonnban, Leuvenben és Amszterdamban végezte, 1979-es nyugdíjaztatásáig német nyelvet és irodalmat tanított gimnáziumban, illetve főiskolai kurzusokon, írók, költők nemzedékei voltak a tanítványai. Egyebek közt szatírák, rádiójátékok, aforizmák, irodalomtörténeti munkák szerzője. Életművéért megkapta a Batty Weber-díjat, hazája legnagyobb irodalmi kitüntetését. Újabb kötetei: *Gebrochener Zeitschein*, (Az idő megtört fénye, 1993), *Der Pelz der Reisswölfe* (kb. A farkasológép/kártológép bundája, 1997), *Vor offenem Feuer* (Szabad tűznél, 1999).